

svarede Præsten. „Det er jo dog bedst saa vidt muligt at forebygge nye Misforstaaelser. Du skrev i dit Brev, at det var mig, der ved den Lejlighed var den udæskende Part. Det kan jeg nu ikke indrømme dig; men det skal jeg forresten ikke lægge videre Vægt paa. Det betyder jo kun saa lidt, hvad der var den tilfældige Anledning til Striden. Derimod maa du forstaa, kære Povl, at hvad den dybere liggende Aarsag angaar — —.“

Doktoren standsede ham.

„Nu ikke et Ord mere, Johannes! Jeg for min Part har glemt vort Klammeri — det kan du ogsaa gøre. Det var ikke bedre værd!“

Ved disse Ord var det, som om et Lys slukkedes inde i Præstens Øjne. Han sad en Tid og saae ned for sig uden at tale.

„Ja ja, Povl! Jeg skal altsaa ikke komme nærmere ind paa Sagen. Jeg ønsker ikke at vække ny Strid imellem os. Men —“

„Nej, nu taler vi ikke mere om det!“ afbrød Doktoren ham igen og humpede hen til Døren. „Undskyld! Jeg vil blot give Pigerne Besked. For du bliver her da i Nat?“

„Nej Tak, Povl, jeg vil ikke paa nogen Maade gøre Forstyrrelse i Huset. Jeg kom blot for at høre, hvordan det stod til. Jeg maa endogsaa snart afsted.“

„Men hvorfor dog? I det Vejr!“

Præsten forklarede, at han var kommen kørende hertil sammen med sin Nabo, Niels Jensen, der havde et Ærende hos Sognefogden her i Jerve. De havde truffet Aftale om ogsaa at følges tilbage.

Doktoren slog Blikket ned. Den nævnte Niels Jensen var en af hans argeste Fjender, som offentlig havde beskyldt ham for Pligtforsømmelse. Johannes havde af den Grund tidligere holdt Manden paa Afstand.

„Niels Jensen . . . ja saa! Men hvad er det for en urimelig Aftale? Du kunde dog vide, at jeg med Glæde vilde køre dig hjem. Jeg sender Bud ind til Sognefogden.“

Men Præsten erklærede igen, og denne Gang med stor Bestemthed, at han ikke vilde gøre Ulejlighed.

I nogen Tid derefter sad de to Brødre og holdt en Slags Samtale